

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institvtiones Morales

In Qvibus Vnivers[a]e Qvaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1602

28. De sacra peccatorum Confeßione quotannis semel facienda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14077

Cap. XXVIII.

DE QUARTO ECCLESIAE
PRAECEPTO, NEMPE:

De sacra peccatorum Confessione quotannis semel facienda.

IN cap. Omnis vtriusque, de Pœnitentijs & remissionib. continetur Decretum editum in Concilio Generali Lateranensi sub Innocentio III. Vt quicumque est, sine vir, sine foemina, Christi fidem & religionem professus, vsus rationis compos effectus, omnia sua peccata saltem semel in anno, confiteatur proprio Sacerdoti, & iniunctam sibi pœnitentiam studeat totis viribus implere.

Primò queritur, An in huiusmodi decreto præceptum detur, aut solummodo consilium? Quidam rati sunt, solum consilium dari, non præceptum, & pœnam eo capite constitutam, videlicet, Alioqui & viuens, ab ingressu Ecclesie coercetur, & mortuus Ecclesiastica careat sepultura, irrogari ijs, qui in Paschate Eucharistiam nõ suscipiunt; non autem ijs, qui semel quotannis sua peccata non confitentur. Et Durandus in 4. dist. 17. qu. 14. quamuis dubius dicit tantum esse consilium, non præceptum, vt semel quotannis peccata cõfiteamur. Quos vnicum illud argumētum permouit: Quoniam Ecclesia occulta non iudicat, ac proinde de occultis præcepta non dat: sed sacra peccatorum confessio fit occulte Sacerdoti, ergo Ecclesie confitenti non potest, quisiuam fuerit sua peccata confessus. Caterum vna & constans est omnium sententia, in eo capite, præceptum esse constitutum. Ita S. Thomas in 4. dist. 17. qu. 3. artic. 1. in q. 3. Bonavent. eodem lib. & dist. part. 2. dist. 15. artic. 2. q. 1. Et quamuis id ita se habere, Decreti verba non plane comprobarent; satis deberet esse communis omnium intelligentia & recepta cõsuetudo, quæ est optima legum interpretis: Quin etiam Ecclesie constare potest, hunc vel illum non esse confessum, ex eo quod Parochus testificatur, eum id nõ præstitisse, cum confessarij testimonium non extet, ex quo pateat annua eius hominis confessio.

Secundò queritur, An qui nullius est peccati lethalis, aut venialis cõficius, debeat semel quotannis confiteri? Alexander 4. part. qu. 18. memb. 4. artic. 1. §. 2. Sentit, eiusmodi hominem debere se sistere coram Sacerdote, & confiteri generatim se esse peccatorem. Caterum merito eius sententia rejicitur cõmuni Theologorum consensu. S. Thomæ in 4. dist. 17. q. 3. artic. 1. in q. 3. ad 3. Scoti q. 1. artic. 3. Durand. q. 9. Maioris qu. 2. Siquidem Ecclesie præceptum manifestè habet, omnis fidelis sua omnia peccata confiteatur, ergo qui nullo peccato tenetur obstrictus, confiteri præcepto nõ cogitur: nam vbi tota præcepti & legis materia & substantia deest, nulla legis vis & auctoritas locum habet.

Tertio queritur, An huiusmodi præcepto venialia peccata confiteri debeat, qui eis tantummodo tenetur? Bonavent. in 4. dist. 17. part. 2. dist. ar. 2. q. 1. Richard. ibid. artic. 2. q. 4. ad 1. & dist. 16. ar. 5. q. 1. Supplement. in verb. Confessio 2. num. 6. Syluest. Confessio 1. qu. 13. & Innocent. in cap. Omnis vtriusque sexus, de Pœnitentijs. sentire, qui lethali simul & veniali

peccato obstrictus sit, præcepto non cogi ad veniale peccatum confitendum, sed ad lethale tantummodo. Si tamen solis venialibus tenetur, debere annuam confessionem facere, nõ quidem ita, vt omnia confiteri debeant; sed aliqua eorum duntaxat. Qui quidem inde permouentur, quòd in eo Decreto Ecclesia decernit, vt omnis fidelis, singulo quoq; anno sua peccata confiteatur. Sed veniale, est verè & proprie peccatum, ergo qui est venialibus obnoxius, confiteri semel in anno debet. At verò communis est recepta sententia, vt constat ex S. Thoma, Scoto, Durando, Maiore, & ceteris in 4. dist. 17. hoc Ecclesie præcepto non teneri eos, qui sunt solis venialibus peccatis obstricti: Id enim præceptum Ecclesiasticum videtur iuris diuini tempus certum, ac definitum, taxasse, constituisse que. Iure siquidem diuino confiteri peccata debemus: sed quia præter necessitatis tempus, nullum aliud tempus certum lex diuina decreuerat, Ecclesia definiuit, vt semel quotannis confiteremur. Ergo Ecclesia hanc legem indixit de ea Confessione, quam iure diuino aliqui facere debemus. At is, qui solis venialibus tenetur, ea confiteri, iure diuino non cogitur, ergo nec eorum annuam confessionem facere hac lege compellitur. Deinde in Decreto Ecclesie præceptum præcipitur, vt omnis fidelis rationis compos semel in anno omnia sua peccata cõfiteatur: at non est credibile, vt Ecclesia iubeat nos confiteri omnia venialia peccata, ergo quia Ecclesia præceptum dedit de lethaliibus confitendis, ideo dixit, (omnia) Dices, satis esse illi, qui venialium solum est conscius, aliqua venialia cõfiteri. Contra hoc manifestè facit argumentum: quia non est maior ratio cur hæc, & non illa confiteri debeamus, si venialia sunt; & tamen Ecclesia præcipit, vt omnia peccata confiteamur.

Quartò queritur, An Ecclesia, siue Romanus Pontifex præcipere queat, vt qui solis venialibus peccatis tenetur, ea confiteri certis temporibus debeat? Sotus Bonauenturae & Richardi opinionem refutans in 4. dist. 18. q. 1. ar. 3. videtur asserere id non posse Ecclesiam imperare: Non enim, inquit, potest Ecclesia Sacramenti materiam nonam facere, & mutare veterem à Christo Domino constitutam. Sed veniale peccatum quamuis sit apta, idonea & legitima confessionis materia, est tamen voluntaria, non necessaria, cum possimus spontè & libetè venialia confiteri: neque enim eiusmodi peccata sunt necessaria confessioni subiecta, quæ potest quisque in sacra confessione reticere: ergo Ecclesia non potest præcipere, vt ea confiteamur: nam eo ipso necessariò confessioni ea subieceret, quòd esset materia nonam confessionis inducere. Idem ante Sotum tradiderunt Paludanus in 4. dist. 17. qu. 2. artic. 4. conclus. 2. Antonin. 3. part. iii. cap. 13. §. 14.

At meo iudicio longè verius est oppositum, quòd docuerunt Syl. Confessio 1. q. 13. Caiet. in opposit. 10. 1. traß. 5. q. 1. Nauar. de Pœnit. dist. 6. c. Placuit nu. 110. Nã quisq; potest voto promittere se venialia confessurum peccata, tametsi nulla sit lethalis peccati labe pollutus: Cur igitur Ecclesia præceptum dare nõ possit de eo quòd vouere quis potest? Deinde venialium confessio delictorum est opus, & officium virtutis: est enim actus religionis, est vilis

& salu.

& salutaris Sacramentis vsus, ergo potest Ecclesia id officij præcipere. Accedit, quod multa alia opera, de quibus solum est consilium datum, possit Ecclesia imperare, & eo ipso essent nobis præcepta, quæ erant antea solum consilia data. Adde quod in Clem. Ne in agro dominico. §. sane, de statu Monacho, est præceptum Monachis Benedictini instituti, vt singulis quibusque mensibus ad sacram peccatorum confessionem accedant. Et quamuis Sotus putet, ea lege solum teneri Monachos, qui lethalibus sunt peccatis obstricti; alij tamen probabilius existimant, absolute & simpliciter omnes teneri, siue lethalium, siue venialium sint conscientij. Et licet fateamur, ac daremus, ab Ecclesia legem non posse constitui, quæ ad venialium peccatorum confessionem faciendam omnes in vniuersum compelleret; tamen quid impedit quominus Ecclesia legem ferat de venialibus confitendis, qua Monachi teneantur, qui vitam perfectiorem, quam ceteri hominum profitentur; cuius vite perfectioni studere debent? **Postremo**, quamuis Ecclesia venialium confessionem iuberet, nõ tamen eo ipso, vt putauit Sotus, Sacramenti materiam mutare videretur. Non enim confiteatur, vt veniale peccatum sit materia necessaria confessionis iure diuino: ea enim lege posita, adhuc veniale posset extra confessionem deleri, & alijs remedijs expiari. At inquit, eo præcepto constituto, deberemus veniale peccatum confiteri; id quod esset venialia necessariò confessioni subijcere. Respondeo, negando illud inde consequi: siquidem adhuc posset veniale peccatum extra confessionem remitti: sed solum Ecclesia præceptum daret de ea re faciendam, de qua erat antea nobis datum consilium. Lethale peccatum, fateor, est materia necessaria confessionis iure diuino, & extra confessionem re, vel voto susceptam non dimittitur: at venialis noxa iure diuino necessariò confessioni minimè subijcitur; at tamen Ecclesie præcepto adstringi possumus ad eam confitendam; nec video, vt paulò ante dixi, cur hoc Ecclesia imperare non possit. Ac tamen si contra Sotum teneamus, Ecclesiam præcipere posse, vt fideles venialia confiteantur: minimè tamen arbitramur id continuò expedit: quia si lex, præsertim in vniuersum ferretur, ita vt omnes & singulos teneret, seuera lex & grauis ea videretur, cum non æquè facile omnes venialia, vt lethalia peccata discernant, nec desint qui passim se in leues noxas incurere putent. Miris tamen difficultis lex esset, quæ certum tantummodo genus personarum teneret: nec cogeret nos omnia peccata venialia; sed aliqua confiteri.

Quintò queritur, An qui solum internis cordis lethalibus peccatis tenetur, debeat ea semel in anno confiteri. Ratio dubitandi est, quia huiusmodi præceptum de annua peccatorum confessione faciendam, est Ecclesiasticum; at Ecclesia ius & potestatem non habet in actus simpliciter internos: ergo nequit præcipere, vt peccata cordis interna confiteamur, si ea solum commiserimus, & non externa. Ad hanc questionem respondeo capite proximè sequenti, quæst. 8.

Sextò queritur, Qua ratione annus computari debeat, cum imperat Ecclesia prædicto Decreto, vt semel in anno confiteamur? Tres sunt opinio-

nes; prima est, annum esse computandum ab eo tempore, in quo quis semel est confessus: Verbi gratia, Titius confessus est hoc anno prima die mensis Maij, annus computatur ab ea die vsq; ad primam diem mensis Maij anni proximi sequentis: Vnde quo die anni quisq; semel confiteri cœperit, toto deinde suæ vitæ tempore debet semel confiteri intra annum à die, qua confiteri cœperit. Ita Sotus in 4. dist. 18. q. 1. art. 4. conclus. 1. Secunda opinio censet annum computari prout est in vsu & consuetudine hominum, nimirum à prima die mensis Ianuarij, vsque ad vltimam diem mensis Decembris, Cui quidem opinioni, tanquam probabiliori quidam iuniores assentiuntur, inde comprobantes, quod Ecclesie præceptum habet, vt semel in anno confiteamur; at Canones, leges & iura, nisi quid aliud expressim addiderint, annum accipiunt, vt communiter ab omnibus computatur. Deinde si verum esset, quod dicit Sotus, diceret Ecclesia debuisset: Vniquisq; confiteatur infra annum à die confessionis. Nam priuilegia, leges, & iura cum aliquid constituunt & præcipiunt, vel vetant, solent expressim adiungere hæc verba: Intra annum à die publicationis: ac proinde cum simpliciter statuunt, vt certum aliquid fiat singulis quibusq; annis, annu accipiunt prout computari solet ab initio Ianuarij vsq; ad finem Decembris. Finge item Præsidem, vel Prætorem Prouinciæ alicuius, ab Imperatore, vel Principe mandatù accipere, vt singulis quibusq; annis semel det populo spectacula, ludosue publicos, nisi Imperator, Princepsue aliud expresserit, nempe à die quo fuerit Prouinciã ingressus, accipiendus est annus simpliciter, vt communiter computatur à cæteris. Mihi hæc sententia nõ placet, quoniam inde fieret, vt Titius saluò & integro Ecclesie præcepto, posset viginti, immo viginetres menses, hoc est, duos ferè annos transigere sine sacra peccatorum confessione: quod ego ita ostendo. Fingamus Titium hoc anno 1597. confessionem fuisse prima die mensis Ianuarij, poterit, si vera est hæc opinio, sequentem confessionem annuam differre vsque ad vltimum diem mensis Decembris anni 1598. & deinceps eodem modo annuam confessionem prorogare. Respondent, nullum planè id esse incommodum: quoniam Ecclesia noluit nos sibi aliter obligare; si enim voluisset, citra dubiù dixisset: Quisque confiteatur intra annum à die confessionis semel factæ. Sed certè ego tertiam opinionem magis probo, quæ censet, in prædicto Decreto annum sumi, vt computatur ab vno tempore Paschali Resurrectionis dominicæ vsque ad Paschale tempus proximè sequens. Sic enim annus censetur Ecclesiasticus, quod pertinet ad annuam confessionem peccatoru faciendam: quamuis annus profanus vulgo cõputetur à mense Ianuario vsq; ad finem mensis Decembris proximè sequentis, & ita videtur consuetudo populo Christiani in prædicto Decreto annum accipere, vt incipit ab vno Paschate, & finitur, & definit in altero Paschate proximè sequenti. Et meo iudicio id dicere videntur Durand. in 4. dist. 27. q. 10. Antonin. Tertia parti. tit. 14. c. 19. §. 3. Syluest. Confessio. 1. q. 2.

Septimò queritur, An vi præcepti Ecclesiastici quisq; certo, ac definito tempore anni debeat confiteri? Dux sunt opiniones, vna docet, ratione

huius

huius præcepti nequaquam cogi nos ad confitendum certo anni die, ac tempore, atque ita satisfacere nos legi & præcepto, si annuam confessionem quolibet anni tempore faciamus. Sic Medina *traff. de Confessione, q. 14. Sotus 4. diff. 18. q. 1. art. 4. Ledesma in 4. 2. part. q. 5. art. 5. dub. 6. Adrianus in 4. de Confess. q. 3. & ante eos Paludanus in 4. diff. 17. q. 2. art. 5. Richa. eodem lib. & diff. art. 3. q. 6. Nauarr. in Manuali cap. 2. nu. 9. Addunt isti Auctores, nec esse præceptum de annua confessione facienda in Quadragesima, quod inde comprobant: quia in Decreto Ecclesie solum dicitur: Vt quisque fidelium sua peccata semel quotannis confiteatur, ubi nullum certum anni tempus ipso iure præscribitur. Altera opinio affirmat, esse præceptum confitendi peccata certo anni tempore, nimirum in Quadragesima, quæ proximè Pascha præcedit. His ea opinio nititur argumentis. Primum, ubique est vlti receptum, vt singuli in Quadragesima confiteantur. Deinde multis in locis Synodales extant constitutiones, quæ præcipiunt, vt omnes in Quadragesima confiteantur. Non raro itidem Episcopi Parochis imponunt, vt statim post Pascha sibi exhibeant conscriptos catalogos eorum, qui sunt in Quadragesima confessi; quod qui non fecerint, excommunicatione feriuntur. Accedit quod habetur in Constitutione Sixti III. quæ incipit: Nos illius, quæ refertur inter extrauagantes communes de Treuga, & Pace, ubi mædicantibus præcipitur, ne doceant, Parochianos minimè obligari saltem in Paschate, ad confitendum proprio Sacerdoti; cum iure communi debeat Parochianus quotannis in Paschate proprio Sacerdoti confiteri. Adde his Concilium Tridentinum sess. 14. cap. 5. ad finem de Confessione sic loquens, vnde cum in vniuersa Ecclesia cum ingenti animarum fidelium fructu obseruatur mos ille salutaris confitendi sacro illo, & maximè acceptabili tempore Quadragesime: quem morem hæc sancta Synodus maximè probat, & amplectitur, tanquam piuum, & meriti retinendum: vt præceptum Confessionis saltem semel in anno ab omnibus & singulis, cum ad annos discretionis peruenissent, impletur. In Concilio Agathensi, vbi refertur in c. Quadragesima de Consecrat. dist. 1. præcipitur, vt initio Quadragesimæ poenitentia iniungatur, & absolutio concedatur tempore Paschatis.*

Equidem in hac quaestione certi iuris videtur esse, præceptum confitendi semel quotannis, certum & definitum anni tempus non continere, si quidem ius ipsum solum spectemus. Nam Ecclesie decretum habet, vt quisque semel in anno confiteatur. Quæstionis tamen dubiæ & incertæ est: An saltem ratione consuetudinis, vel specialis iuris alicubi constituti, certo anni tempore sit annua peccatorum confessio facienda. Et quidam existimant, nec consuetudinis vi, nec vlti iure speciali Synodaliū Constitutionum oportere confessionem facere in Quadragesima, siue tempore Paschatis, sed satis esse, si quouis anni tempore quisque confiteatur; quoniam consuetudo confitendi in Quadragesima, aut in Paschate, ob id solum est inducta, vt quisque idoneè se præparet ad dignè Eucharistiam in Paschate suscipiendam; non autem, vt præcepto annuæ confessionis faciendæ in Quadragesima, vel in Paschate satisfaciatur: nam quolibet alio tempore, confitendi

præceptum impletur: Verùm tamen probabile admodum est, quod dicit Medina *qu. 14. de Confess. ratione consuetudinis, vel iuris specialis alicubi recepti, oportere confessionem annuam tempore Paschatis facere; nihil enim impedit, vt id, quod ius commune iubet semel quotannis esse faciendum, confiteri videlicet sua peccata Sacerdoti, consuetudo, vel speciale ius alicubi receptum, interpretetur, ac declaret, confessionem annuam peccatorum esse tempore Paschatis faciendam. Atque hæc meo quidè iudicio tendit, quod in sua Constitutione Sixtus Quartus dixit: cum iure debeat Parochianus, saltem semel in Paschate, proprio Sacerdoti confiteri. Non enim significat, in c. Omnis vtriusq; sexus, annuam confessionem esse indictam in tempore Paschatis, cum solum ibi dicitur, semel in anno esse confitendum: sed inuenit Pontifex, ius commune in illo cap. præscriptum, consuetudine vbiq; recepta, declarati fuisse; tempore, vt annua confessio peccatorum tempore Quadragesimæ & Paschatis fieret.*

Oscitatio quaeritur, An si Titius anno superiore, verbi gratia 1596. sua peccata confessus non fuerit, vt præcepti illius præteriti debeat confiteri quouis die anni præsentis 1597. vbi primum commode poterit: Duplex est opinio Doctorum prima quidem B. Antonin. 2. par. tit. 9. c. 9. §. 3. Syluest. in verbo Eucharistia, 3. qu. 15. Tabien. in verbo commanere nu. 10. & quorundam aliorum afferentium, obligationem præcepti anno proximè elapso prætermissi, extinctam fuisse, ac proinde Titium non cogi vt illius præcepti hoc anno peccata confiteri, qui vnico eo argumento mouentur: quia quando obligatio est ad tempus, eo elapso tempore, finitur & cessat. Non enim qui ieiuniū certo die non seruat, in alio die id seruare debet: nec qui preces horarias vno die non persoluit, eas in alio die recitare compellitur: nec qui in die festo remittit vniā omisit, in alio eam debet audire. Secunda est sententia Medinæ *traff. de Confess. q. 14. Soti in 4. diff. 18. q. 1. ar. 4. Victorix in Sum. de Sacram. de Confess. nu. 134. alijs 147. Nauarr. in Man. cap. 2. nu. 45. Elapso anno confessionis annuæ obligationem manere, ita vt Titius, qui anno præcedenti confessus non est, præsentis anno confiteri debeat, cum primum commode potest; & hæc opinio veritati magis est consentanea: solent enim, qui annuam confessionem neglexerunt, excommunicatione affici, à qua non prius absoluantur, quam fuerint confessi. Deinde, lex Ecclesie de annua confessione factenda, ideo sancita est, ne quis peccatorum confessionem vltra annum audeat prorogare, vt dicit Palud. 4. diff. 17. q. 2. art. 5. vers. Secundus casus est. Vbi sic ait. Papa statuit, ad minus semel in anno confiteri. Vnde vltra non licet differre: sicut nec olim statuta tempora baptisimi in Paschate & Pentecoste licebat prolongare. Videtur hoc loco Paludanus secundam sententiā tenuisse. Item, vt quis frequenter sua peccata confiteatur. Sciendum autem est, obligationem ad certum tempus, dupliciter contrahi: aut enim est obligatio ad quippiam faciendum in cultu & honorem illius temporis, aut absolute & simpliciter, vt res fiat quam primum potest, & ne diutius differatur. Prior obligatio definit elapsu temporis confitendi: tales sunt obligationes ieiuniū seruandi certis temporibus, dies sacros colendi, rem diuinam festis*

diebus

diebus audiendi, Diuinum officium quotidie persoluendi, vel voto susceptum, vel lata lege mandatum. Obligatio verò secundi generis, elapsu temporis minimè finitur: & talis est obligatio annuæ confessionis. Hoc enim est quod Iurisconsultus tradit in l. *Celsus*, ff. de reperi. arbitris. §. sed ipse, & habetur in cap. cum dilecti, de dolo, & contumacia. Si Titius ad Calendas Ianuarias soluere aliquid debet, duo præcepta siue mandata sunt; vnum, vt soluat ad Calendas Ianuarias; alterum, vt soluat absolute & simpliciter: ac proinde si ad Calendas Ianuarias non soluerit, nõ est ad soluendo liber. Nec enim, si vna obligatio definit, secunda quoque desinit. Pari ratione cum nobis præcipitur, vt ad annum confiteamur, duo præcepta dantur, vnum, vt ad annum; alterum, vt absolute & simpliciter confiteamur: ac proinde qui in vno anno confessi non sunt, proximè sequenti, vbi primum commodè possunt, confiteri ipso iure coguntur; talia etiam erant olim Ecclesiæ mandata, cum statuit, vt in Paschate, & Pentecoste Catechumeni Baptisma susciperent; hoc est, ne vltra Pascha, vel Pentecostem baptismum differrent: quod si impediti, tunc non susciperent, quem primum commodè possent, ad baptismum accederent: vt dixit Palud. 4. dist. 17. q. 2. art. 5. in secundo casu. Sic etiam olim in vetere Hebræorum populo, qui legitime impediti primo mense Pascha non celebrabant, non differrebrandi officium & opus vique ad primum menslem anni proximè sequentis; sed celebrare Pascha, secundo mense cogebantur.

Nonõ quæritur, An præceptum annuæ confessionis sit datum causa Eucharistiæ suscipiendæ, an verò potius absolute & simpliciter per se, ob maiorem videlicet ipsius confessionis sacræ cultum & venerationem. Quidam sensisse videntur, nullum esse præceptum annuæ confessionis per se; sed ratione Eucharistiæ: ad quam legitime, & indonè percipiendam, requiritur sacræ peccatorum confessio. At cõmuni est sententia receptam esse per se præceptum de annua confessione faciendâ. Sic docet S. Tho. in 4. dist. 17. q. 3. ar. 1. ad quæst. 3. Bonauent. 4. dist. 17. par. 1. dist. art. 1. q. 1. & ceteri: quæ mirum vera est sententia, & maximè probanda. Nam in c. *Omnes viri* que sexus, vt utrumque præcipitur, & vt quisque semel in anno confiteatur, & vt in Paschate Eucharistiam sumat, Dices primum, non præcipi absolute ratione sui, sed ratione & causa secundi. Sed profecto repugnat id, quod in Decreto dicitur: *quisque semel in anno confiteatur: nam si annua confessio ratione Eucharistiæ præciperetur, præceptum non daretur simpliciter de confitendo semel in anno; sed de confessione faciendâ, quo tempore Eucharistia nobis est Ecclesiæ lege seruanda. Quo fit vt vtrumque præceptum per se leorium aliquãdo violetur, si quis enim semel in anno est confessus, & deinde lethalis peccati conscius in Paschate ad Eucharistiam accedit, in præcepto & lege seruanda de Eucharistia, peccatum perpetrat, quippe sacrilegium admittit eam indigne suscipiens, & tamen præceptum annuæ confessionis faciendæ sine vilo peccato implet & seruat, cum alioquin eo anno fuerit integrè, & legitime confessus. Item qui facta, quam debebat, annua confessione, Eucharistiam in Paschate non percipit, Eucharistiæ præceptum*

negligit, confessionis nõ item. Deinde, qui in Paschate Eucharistiã sumeret, nulla cõfessione peccatorum præmissa, quia videlicet nullius culpæ lethalis reum & conscius se agnosceret, Ecclesiæ præceptum de Eucharistia accipiendâ impleret; & tamen si eodem anno, postea in lethale peccatum lapsus, id confiteri negligeret, præceptum annuæ confessionis omitteret.

Cap. XXIX.

Quædam aliæ quæstiones de eodem præcepto annuæ confessionis diluuntur.

PRIMO quæritur, An Monachi sæpius quàm semel in anno, peccata cõfiteri debeant? Non est dubitandum, Monachos S. Benedicti institutum professos, debere amplius quàm semel in anno ad sacram peccatorum cõfessionem accedere. Nam in Clem. Ne in agro dominico, §. sancti, de Statu Monacho, ita statuitur. *Singulis mensibus tam in Monasterijs, quàm extra sub iata occasione quacumque ad confessionem, saltem semel, accedant omnes, ac singuli Monachi.* quod Decretum, vt Cardinalis, Imola, & alij eo in loco communiter interpretantur, Monachos tum atro, tum candido amictus genere vtentes comprehendit: immò moniales quoque S. Benedicti, quas vocant obseruantes. Nec mirum videatur, Monachos singulis mensibus ad semel confitendũ præcepto & lege compelli: quoniam illi perfectioris vitæ genus profitentur; ac idcirco arctiori quoque viuendi norma & regula sunt alligati. Illud ergo in dubium & quæstionem vocatur, An si solum venialibus illi noxis teneantur, eas confiteri singulis mensibus debeant? Lethalium enim criminum confessionem eis esse faciendam, nemo ambigit: & lethale peccatum confessi, venialia, si se hisce culpis obstrinxerint, confiteri minimè compelluntur. Duas inuenio hac de re opiniones; vnã quàm Sotus probauit in 4. dist. 18. q. 1. art. 3. Monachos eiusmodi nequaquam adstringi ad venalia confitenda, si omnis culpæ lethalis expertes fuerint. Hoc ille probat, quia Ecclesia venialis culpæ confessionem imperare nemini potest: cum ea non sit confessionis materia necessaria. Altera opinio affirmat, Monachos debere confessionem venialium facere vnoquoque mense, tamen si eos nulla omnino lethalis premat conscientia: quam sententiam Nauar. de Pœnit. dist. 6. cap. Placuit, num. 122. & Caietan. in Opuscul. tom. 1. tract. 5. q. 1. vt probabiliorẽ & veriorẽ amplexati sunt. Et meritò. Nam in Clem. super memorata simpliciter & absolute præcipitur, vt Monachi singulis mensibus confiteantur: at vbi ius non distinguit, nec nos distinguere debemus. Obijcies Ecclesiam in cap. *Omnes viri* que sexus de Pœnit. cõ. remiss. sanxisse, vt omnes fideles semel in anno sua peccata confiteantur, & tamẽ, vt superiori capite à nobis est dictum, probabilior est opinio, ea lege fideles minimè teneri, qui se solis culpis venialibus alligarunt: ergo nec Monachi singulis mensibus venialium peccatorum cõfessionem facere, Clementina lege coguntur. Respondendo negando, esse eadem iuris de Monachis, quod de ceteris fidelibus Christianis. Iam enim superius contra Sotum ostendi, esse penes Ecclesiam